

SOUTERRAIN

Červenec a srpen 2018

Džidýpíár, aneb „radujte se, že vaše jména jsou zapsána v nebesích“ ...

Anglická zkratka GDPR (General Data Protection Regulation) v současné době letí Evropou i naši společností a také jí patřičně hýbe. Nahrává euroskeptikům i pomlouvačům EU, málokoho těší, většině vadí – jako zdržování, obtěžování, jako další doklad o nesmyslnosti existence EU atd. Týká se zajisté i církví, a tedy i našeho sboru. Také my začínáme podepisovat souhlas sboru s vedením našich osobních dat.

Pod touto zkratkou se skrývá nařízení Evropského parlamentu a Rady EU o ochraně fyzických osob v souvislosti se zpracováním osobních údajů a o volném pohybu těchto údajů, které bude platit jednotně v celé Evropské unii.

Po přečtení řady informací k této otázce jsem si představil sen. Dostal jsem dopis, na odesilateli bylo napsáno nebe a v obálce byla žádost, abych podepsal souhlas, že s mými daty se v nebesích pracuje a bude pracovat. Uff, to jsem si oddychl; že se s nimi pracuje, to vím od malička, protože verš z Lukášova evangelia o zapsaných jménech v nebesích mi nějak samozřejmě utkvěl. Asi jako jistota; jako nejlepší zpráva pro mě a můj život. Že o mě někdo ví ... a vlastně mi tak tvoří domov. V té obálce ovšem byla k tomu i žádost o můj souhlas, že se i nadále s mým jménem a údaji počítá.

Jak moc bych si to přál; jak velice to žiji; vždyť vlastně žiji jen z toho a díky tomu. Kéž by to tak bylo stále. Navzdory zármutkům, které jsem těm nahoře nepochybně v životě opakovaně způsobil. Krásně o tom kázal br. Knichal při našich nedávných nešporách. Dal jsem souhlas nebesům, aby mě i nadále tam evidovali ... a počítali se mnou; a nezapomněli na mě; a neopustili mě. Zalepil a odeslal. Ufff... Díky, Bože, že na mě stále pamatuješ.

Obsah čísla:

1-Džidýpíár | 2-Výtah z jednání staršovstva | 3-Daniel Henych, 1. díl | 5-Poděkování
6-Abeceda plavby na dračí lodi | 7-Čemu mě učí zahrada | 8-Tři vybrané informace
z červnového staršovstva | 9-Vina, odpuštění, přijetí | 9-Doc. PhDr. Antonín Boháč
12-Kázání D. Sinclaire 3. 6. 2018 | 22-Fotodění | 24-Kalendář na prázdniny 2018

Procítl jsem ze snu a na staršovstvu jsme začali připravovat formulář k souhlasu. Jeden výskyt o zapsaných jménech v nebesích je v epištole Židům 12, 23. Celá část této kapitoly je nadepsána: „Varování před lehkomyšlností“. Pro mě shrnuje celý smysl této byrokratické záležitosti.

Žijeme v nebezpečném světě, nebezpečí se proměňují a berou na sebe různou podobu. Je dobře to vědět a je dobré, když se někdo chce nebo musí o moje větší bezpečí starat. Kolikrát už jsem slyšel v životě nazlobené a vyčítavé a tragické hlasy, když se něco stalo – jak to, že se nikdo nestaral??? Jak mohli – ti ve veřejných funkcích, s tou zodpovědností, kterou jsme jim svěřili, něco tak zanedbat a tedy také způsobit. V tomto případě se starají. Bud' me rádi.

Ne, údaje v církevních matrikách nejsou totožné se zápisy jmen v nebesích. Ani nejsou nějakou garancí, že to na věčnost budu mít nějak blíže. Ale péče o ně znamená, že církve stále ještě patří do tohoto světa, je jeho součástí, musí se řídit tím, čím okolí a v mnohém má být příkladem. I v otázce empatické péče o preventivní bezpečí pro všechny lidi má jít příkladem, byť žije z víry, že data jejich věrných jsou „zapsána v nebesích“.

Jedna z přímělných modliteb v našem zpěvníku má tyto prosby: Prosme Pána za příchod Božího království a spásu svět. Za pokoj na zemi, za bratrství všech lidí... Amen. GDPR v EU je pro mě projevem úsilí o „bratrství všech lidí“.

Pavel Ruml

Výtah z jednání staršovstva – čtvrtek 7. 6. 2018 v 19:00

- **4. zasedání 34. synodu v Litomyšli:** informace D. Heller
- **Finanční záležitosti:**
 - JJ odesláno 35 600,- Kč, sbírka pro Diakonii (Libice) – 3 399,- Kč
 - sbírka solidarity sborů – 17. 6. 2018
 - výtěžek bazaru pro Diakonii Stodůlky bude odeslán ve výši 100 000,- Kč
- **Příprava letošní volby části presbyterů:**
 - termín 4. 11. 2018, budeme volit polovinu staršovstva
- **Výběr nových konfirmandů a ustavení nové mládeže:** letošním konfirmandům nabídnuto pokračování společně s novými konfirmandy
 - konkrétní návrhy až 9/2018 po dohodě s farářkou M. Trgalovou
 - s příští konfirmací se počítá za 2 roky

- **Z došlé pošty:**
 - 100 let ČCE: Pardubice 27. - 30. 9. 2018, Obecní dům 16. 12. 2018
 - sborník ke 100. výročí JJ od P. Hudce
- **Ticho a bohoslužby:**
 - zpráva komise - otevřít diskusi o významu ticha v bohoslužbách, jak jej kdo vnímá uvnitř sboru; návrhy na další postup: zkusit, jak se projeví varhanní hra x ticho 10 minut před bohoslužbami, chvíle ticha po kázání; postludium po skončení bohoslužeb;
 - br. Prudký připraví podklady k tématu přímluvná modlitba.
- **Další úkoly, různé:**
 - 26. 6. se uskuteční jednání kurátora a faráře s M. Trgalovou
 - GDPR - vytvořena komise (P. Hejl, J. Mašek) pro přípravu formuláře pro souhlas se zpracováním osobních dat a návrh dalšího postupu
 - jubilanti nebudou uváděni ve sborovém časopise, ale na nástěnce
 - sborový výlet do Vysoké atd. – odložen na příští rok – letos očekáváme účast členů na celocírkevním shromáždění v Pardubicích
- **Rozloučení staršovstva s P. Proskem**
 - rezignoval na členství ve staršovstvu, od září bude nahrazen M. Jílkovou
- **Aktivity br. faráře:**
 - návštěvy 10x, moderování konference Asociace nemocničních kaplanů, Živá kniha Nymburk, pověřen SR k jednání s Pražským hasičským záchranným sborem – příprava “krizových center”

DANIEL HENYCH (1931 – 2018)

I. Rodiče

Na konci února zemřel bývalý dejvický farář Daniel Henych, můj tatínek. Rozloučení v dejvickém sboru měl takové, jaké si přál: aby se co nejméně o něm mluvilo. Farářka Lenka Ridzoňová, která rozloučení vedla, toto přání respektovala, ale pak mi v rozhovoru řekla, že je možná škoda, že nezaznělo něco z jeho životopisu.

Otec už v důchodu sepsal obsáhlé vzpomínky a nadepsal je zcela příznačně „Koho to může zajímat?“ Pokusím se na základě těchto pamětí Vám, milí čtenáři, přiblížit aspoň trochu jeho život a to, co formovalo jeho víru.

Oba tatínkovi rodiče se narodili jako katolíci. Otec Bedřich Henych (1901 - 1978) pocházel z rodiny hajného ze Železných hor. Bedřichova maminka měla pro něj, nejmladšího ze sedmi dětí, vysněnou dráhu katolického kněze a dala jej na gymnaziální studia do Hradce Králové. Na církevním internátu Borromaeum se však Bedřichovi dostala do rukou protináboženská literatura. Chlapec ztratil víru a spolu s několika dalšími hochy strhával kříže ze stěn a ze studií byl vyloučen. Naštěstí si jej Pán Bůh později zase našel, a to prostřednictvím evangelického přírodovědce a filozofa Emanuela Rádla, jehož přednášky Bedřich na přírodovědecké fakultě v Praze navštěvoval. Rádl v mladém studentovi probudil nový, živý zájem o křesťanství. Toto znovunabytí víry bylo tak silné, že se Bedřich rozhodl nejen přestoupit do Českobratrské církve evangelické, ale také – těsně před posledními státnicemi – zanechat studií na přírodovědecké fakultě a začít studovat evangelické bohosloví.

Když byl jednou pozván do sboru jednoty bratrské v Hálkově ulici v Praze, zaujala jej dívka, která se neustále v diskusi hlásila o slovo. Druhý den navštívil na Újezdě Raichlovo knihkupectví a vyptával se majitelů na ono děvče. Netušil však, že dívka sedí vzadu v přítmí regálů a všechno slyší. Byla to Marie Pilátová (1904 - 1945), studentka práv, která nedávno předtím z vlastního rozhodnutí přestoupila z katolické církve do jednoty. Marie následkem prodělané dětské obrny silně kulhala na jednu nohu, ale svůj handicap si vůbec nepřipouštěla.

Mladí lidé se vzali ještě jako studenti, ale i když Bedřich měl všelijaké částečné úvazky (byl tajemníkem Kostnické jednoty, redaktorem Kostnických jisker, pořádal soukromou knihovnu budoucího prezidenta Beneše, vypomáhal v kazatelské stanici na Břevnově), nestačilo to, a tak velmi často bylo jediným teplým jídlem mladých manželů pár horkých brambor k večeři.

Ve 30 letech dokončil Bedřich studium evangelické teologie a po půlročním farárování ve sboru v Dolní Sloupnici se s manželkou, čtyřletou dcerou Janou a miminkem Danielem přestěhoval do Hořic v Podkrkonoší, kde působil až do svého odchodu do důchodu (1931-1961).

Ve „městě kamenné krásy“ prožil Danoušek své dětství a mládí. Dětství to bylo šťastné. Vyrůstal s milujícími rodiči, kteří se snažili dát svým dětem co nejvíce lásky, kteří se jim hodně věnovali. Daniel chodil na klavír, do houslí, později na klarinet. Jeho výtvarný talent rozvíjel akademický malíř žijící v Hořicích.

Hořický sbor byl rozptýlený, diasporní, z jednoho konce na druhý to bylo 30 kilometrů. V neděli bývaly dopoledne bohoslužby v Hořicích, odpoledne v četných kazatelských stanicích. Ve všední dny učil farář náboženství na několika desítkách škol, hodně se věnoval návštěvám členů sboru, všechno

objížděl na kole. Svého synka brával často s sebou na sedátko na rámu kola. A tak byly pro Daniela tyto věci přirozenou součástí života. Později vzpomínal:

„Otec asi vůbec nejvíc ovlivnil mé dětství a mládí. Nikdy sám sebe neidealizoval, ani se nepokoušel být nám autoritou. Spíše se občas zmínil o svých vlastních pochybeních – patrně, abychom je neopakovali. Byl vznětlivý a když jsme ho dopálili, hned nám jednu přišil. My jsme však bezpečně věděli, že nás má rád, že se za nás denně modlí a že můžeme za ním kdykoliv s čímkoliv přijít.“

Několik aforismů Bedřicha Henycha:

„V modlitbě začni prosbou za ty, které se tvé srdce zdráhá milovat.“

„Neodkrývej cizí slabosti, nemůže-li jim tvá láska odpomoci.“

„Nedávej nikomu znát své zlé nálady. Nikomu tím neprospěješ, druhým přitížíš a sám sobě uškodíš.“

„Nepůsob bolest a žalost, nemůžeš-li způsobit radost a těšit, mírnit a léčit bolesti.“

„Pořád se ohlížíme, co by tomu řekl ten a ten. Ale zdalipak se pokaždé ptáme, co by tomu řekl náš Pán?“

Lydie Härtelová (pokračování příště)

Poděkování

V Praze dne 1. 6. 2018

Milí přátelé z dejvického sboru,

Chtěl bych Vám vyjádřit velké uznání a vděčnost, že na nás stále pamatujete – jak v přímlovách, tak i formou hmotné pomoci, konkrétně uspořádáním nedávného dobročinného bazaru. Rád bych touto cestou poděkoval Vám všem, kteří jste nás podpořili – ať už zakoupením oblečení nebo zapojením do samotné organizace na místě. Každá taková pomoc je velkou vzpruhou pro naši práci.

Z výtěžku z bazaru bychom rádi pořídili keramickou pec a další vybavení do naší služby sociálně terapeutické dílny, kde formou drobné ruční práce (keramika, textil, papír, prodej výrobků) učíme klienty pracovním návykům, dovednostem a schopnosti pracovat v týmu.

Děkujeme, že společně s Vámi můžeme neustále vylepšovat prostředí, ve kterém se snažíme podpořit dospělé, kteří mají těžší start do pracovního života. Věříme, že naše práce má smysl.

S úctou,

A handwritten signature in blue ink that reads "Jakub Suchel". The signature is written in a cursive, flowing style.

Jakub Suchel
Ředitel střediska

Abeceda plavby na dračí lodi

Dne 31.5. večer proběhla v Malé Chuchli velkolepá plavba Dejvičáků na dračí lodi. Původně byla akce zamýšlena jako teambuilding (aktivita na vzpruhu a rozvoj společné spolupráce) dejvického staršovstva, nicméně pro malou účast presbyterů byli osloveni mnozí z řad dejvického sboru, plavba se tak stala vsutku akcí sborovou. Bylo využito kontaktu a možností dívčího dračího teamu „Tragédky“, operujícího při loděnici USK Praha. Tragédky nám na hodinu zapůjčili svou dračí loď včetně bubnice a kormidelnice a samozřejmě svého know-how (tj. vědomostí, jak na to ☺). Já sám vnímám týmovou plavbu na dračích lodích jako jedinečnou zkušenost. Rozhodl jsem se, pokud možná, tuto zkušenost zprostředkovat i ostatním, tj. namočit je do toho taky - a to doslova. ☺

Abych Vás nenudil kostrbatým vyprávěním,

Budu psát pouze rozličná hesla,

Co mě napadla při rekapitulaci naší plavby na

Dračí lodi hvězdného teamu pražských dračic Tragédek:

Efektivita pohonu dračí lodi závisí na schopnosti držet rytmus pádlování.

Farář na palubě = duchovní růst posádky.

Globálně je popularita dračích lodí na vzestupu.

Hmotnost lodi 250 kg, s plavci, bubenicí a kormidelnicí: cca 1,8 t.

CHce to 20 párů paží,

I tak to je ale fuška, než se loď hezky rozjede.

Je to zkušenost úplně jiného druhu,

Která se vám dostane snadno pod kůži, jako mě.

Lze dosáhnout závratných rychlostí okolo 20 km/h.

Mít řízení po tom všem pádlování je přirozené.

Na co pít vodu, když lze hasit řízeň Plzni spolu s bratřími a sestrami ve
Smíchovském Lokalbloku?

Ocas a hlava dračí lodi byly slavnostně osazeny.

$p = 10\,000 \text{ kg}\cdot\text{m/s}$ (hybnost dračí lodi při plném výkonu posádky)

$q = 1000 \text{ kg/m}^3$ – hustota Vltavské vody

Ruce nezůstaly suché.

Smysl pro rytmus výhodou!

Tragédky mají legrační názvy pro různé styly pádlování.

Udělat se s dračí lodí je skoro nemožné, na to je v Chuchli

Vltava moc klidná.

Wanda pádlovala jako divá.

Xkrát to šplouchalo, že jsme byli nakonec docela mokří.

Youtube – Tragédky – loňské závody: [youtube.com/watch?v=t1MJyQMLUs](https://www.youtube.com/watch?v=t1MJyQMLUs)
Za chvíli vás bolí... úplně všechno. ☺

P. S.: V sobotu 22. 9. Tragédky pořádají závody teamů dračích lodí „Tragicky dlouhé tratě“ – mistrovství ČR. Plavci, pojďte do toho, soutěžte se i v amatérské kategorii – to dáme! Neplavci – přijďte fandit!

Daniel Molnár, foto Daniel Henych

Jan Šedivý: Čemu mě učí zahrada (kráceno)

Rád pracuji na zahradě nebo se procházím v lese. Když končí zima, mohu tam denně pozorovat řadu proměn. Louky se barví do různých odstínů zeleně, všechno kvete, o několik týdnů později dozrávají první plody. Příroda se nám prostě po celý rok předvádí v plném bohatství svých proměn. Mnozí lidé to sledují a radují se z těch zázraků, avšak ne všichni. Někteří pozorují střídání ročních období a nevidí přitom vůbec nic. To, co je kolem nich, přijímají bezmyšlenkovitě jako samozřejmost. Jiní se zase tak upínají sami na sebe a na své starosti, že jim to zastírá všechno ostatní, a žijí jako ve vězení.

Plnost života zakouší jen ti, kdo jsou připraveni ji zakusit. „Kdo má uši, ať slyší“, a „kdo má oči, ať vidí“, říká Písmo. A mohli bychom pokračovat: „Kdo má nohy, ať běží, a kdo má hlas, ať mluví a zpívá, kdo má hmat, ať vnímá dotek, a kdo má nějakou schopnost, ať ji prostě využívá.“ Každý máme nějaké možnosti a nadání. Jsou nám dány, abychom je používali a odpovědně s nimi zacházeli.

Je nám dáno i bohatství přírody, a to je veliký dar. Abychom ho mohli vnímat,

potřebujeme trochu času a jakousi minimální míru přirozenosti a vnitřní svobody. Kdo je schoulený do sebe jako ježek v ohrožení, ten neslyší, nevidí, necítí a bere na vědomí jen to, co sám chce, a ostatní si nepřipouští.

Naši vnímavost velmi omezují dvě tendence. Jednak je to sklon něčemu se vyhýbat, a dále sklon něco si vynucovat. A přitom ten, kdo se chce něčemu vyhnout, je fixován právě na to, čeho se chce vyvarovat. Život bychom měli přijímat v celé jeho pravdě. Takový způsob pohledu rozvíjí naše smysly, neboť přítomnost plyne někdy klidně, jindy divoce, a je rozprostřena mezi smutkem a veselím. Osvojení si takového postoje je spojeno s prostorou a všednodenností. Mezi vstáváním a ukládáním se k spánku objevujeme, že všechny věci a živé bytosti neslouží v první řadě nějakému dobrému nebo špatnému účelu, nebo vůbec nějakému účelu. Jejich cenu nelze zdůvodnit nějakým „k čemu“ nebo „nač“, nýbrž mají hodnotu samy o sobě. Ve všem se projevuje Boží přítomnost v celé své plnosti.

Tři vybrané informace z červnového staršovstva

(1) Poté, co **Pavel Prosek**, dlouholetý presbyter a kurátor našeho sboru, oznámil svůj úmysl ukončit svoje působení ve staršovstvu, jsme se s ním na schůzi 7. června důstojně rozloučili. Při té příležitosti jsme si vyslechli nejen jeho stručné curriculum vitae, ale rovněž důrazy na práci staršovstva a fungování sboru. Jsme vděční za jeho mnohaletou práci nejen pro náš sbor.

K datu jeho rezignace na jeho místo ve staršovstvu nastoupí dosavadní náhradnice **Martina Jílková**. Nové staršovstvo (polovinu) budeme volit na sborovém shromáždění 3. listopadu.

(2) Koncem května vstoupilo v platnost nové nařízení o **ochraně osobních údajů**. Zatím nevíme, co to bude přesně znamenat, ale dospěli jsme k názoru, že nadále (nebo do ujasnění situace) nebude možno zveřejňovat údaje o věku našich jubilantů v Souterrainu, který je k dispozici široké veřejnosti na webu. Nic ale nebrání tomu, abychom měsíční informaci o životních jubileích měli na sborové nástěnce, a tedy tak budeme činit.

(3) Po úspěchu loňského sborového výletu do Roudnice a na Podřipsko jsme měli v úmyslu podniknout obdobný výlet i letos. Do úvahy připadala např. návštěva mělnického sboru spojená s prohlídkou tolerančního areálu v nedaleké Vysoké a případně také kostela v Libiši. Vzhledem k tomu, že se připravuje velká **oslava 100. let ČCE v Pardubicích** (od čtvrtku 27. 9. do neděle 30. 9.), odložíme sborový výlet až na příští rok s tím, že jistě mnozí z našich členů se vypraví alespoň na jeden den do Pardubic.

Jan Mašek

Vina, odpuštění, přijetí

Již delší dobu se zabývám aktivně otázkami viny, odpuštění, přijetí. Sama jsem si prošla velkou bolestí a jsem vděčná, že jsem našla cestu jak se bolesti zbavit, jak kvůli bolesti neubližovat sobě ani druhým a jak žít konečně klidný život.

Přišla jsem na to, že to je vlastně celkem snadné, jen vědět, jak na to. Je to jako se vším v životě. Bůh nám připravil vše tak, abychom to mohli a dokázali zvládnout.

Co je to vina? Je to vědomé či nevědomé ublížení sobě či druhým. Základem je si tu vinu přiznat. Nesvalovat ji na ostatní. Netrestat je za vlastní provinění. Požádat Boha o to, aby mi ukázal, kde chybují, kde ubližují. To je základem, bez toho se nepohnete z místa.

Pokud jsem ublížil svému bližnímu, je na místě pokusit se chybu napravit. Omluvit se, požádat o odpuštění. Pokud již chybu nelze napravit a omluva není možná, požádám o odpuštění toho člověka či jeho příbuzné alespoň myšlenkou. Myšlenka má sílu. Ale vždy prosím o odpuštění Boha. Teprve při prosbě za odpuštění pokorně přiznávám svou vinu. Slib, že se pokusím chybu neopakovat, je pomyslnou třešničkou na dortu.

Proč si lidé ubližují? Vychází mi, že nejčastějším důvodem je nepřijetí příčin vlastní bolesti, vlastního utrpení a zbavování se té bolesti cestou boje s bližními. Je to důsledek neodpuštění a nepřijetí. Proto vy, kteří v sobě nesete bolest ze smrti blízkých, z hrubého zacházení partnera, rodičů, ze zrady, křivdy, z nespravedlivého odsouzení aj., přijměte svůj úděl a odpusťte. Jen tak můžete vykročit dál.

Přeji všem, aby našli cestu ke klidnému a spokojenému životu a jsem připravena podat pomocnou ruku, budu-li o to požádána.

Jiřika Muzikářová

Doc. PhDr. Antonín Boháč

– muž nepřehlédnutelný v církvi i ve veřejnosti

V prosinci letošního roku si budeme připomínat 100let vzniku naší Českobratrské církve evangelické. Její vznik byl vyhlášen na Generálním sněmu českých evangelíků v Obecním domě v Praze. Tehdejší české evangelické sbory reformované církve (helvetského vyznání) se sloučily s evangelickými sbory církve luterské (augsburského vyznání). Toto spojení bylo připravováno od počátku 20.století; původně zamýšlený termín byl již roku 1915, na výročí

upálení Mistra Jana Husa, avšak pro válečné události nebyl dodržen.

Jedním z těch, kteří se významně podíleli na tomto spojení byl Doc. Antonín Boháč. Narodil se v březnu 1882 v Lišicích u Kutné Hory. Rodiče byli evangelíci. Nepochybně na něho duchovně zapůsobilo jak rodinné prostředí, tak v době gymnaziálních studií v Kolíně výrazný farář a superintendent reformované církve Čeněk Dušek. Po maturitě odešel do Prahy na filozofickou fakultu. Studoval obor slovanské filologie, a také češtinu a francouzštinu. Po absolvování fakulty učil, mimo jiné na gymnáziu v Praze, v Křemencově ulici. Postupně zjistil, že filologie není pro něj ten pravý obor. Našel jej ve statistické vědě, v oblasti demografie. Poté studoval na univerzitách Berlíně, Mnichově a v Paříži na Sorboně. Po první světové válce zastával vrcholné funkce v nově utvořeném Statistickém úřadě, byl docentem demografie na přírodovědecké fakultě UK. Po druhé světové válce se již věnoval výhradně, kromě služby v církvi, teoretické práci a přednášel na Karlově univerzitě a vysoké škole politických a sociálních věd. V roce 1947 byl vyznamenán za zásluhy o osvobození republiky československým válečným křížem a medailí za zásluhy 1. stupně. S první ženou Karolínou měl dvě děti, syna Ladislava, známého herce a také ředitele Národního divadla a dceru Vlastu. Ta zemřela společně s manželkou na španělskou chřipku. S druhou ženou Evou měl syna Antonína, literárního historika.

Na výše uvedeném generálním sněmu byl jednou z hlavních postav. Jeho vystoupení k bodu „Osvobození národa“ bylo přijato s ohromnou odezvou a jím formulovaná závěrečná rezoluce byla přijata „jednohlasně a s povstáním účastníků“. Boháč aktivně na sněmu vystupoval a na příklad jeho návrh, aby platy duchovních byly upraveny na úroveň platů středoškolských profesorů s náležitým postupem, byl jednohlasně přijat.

Antonín Boháč pracoval nepřetržitě od spojení církví ve vedení církve. Zpočátku jako jednatel synodního výboru, posléze jako člen synodní rady a od roku 1939 jako synodní kurátor. Proto znal církev jako nikdo jiný. Znal její přednosti a nedostatky a měl ji rád. Byl velmi nešťastný, když v letech 1944 a 1945 nejvyšší laickou funkcí v církvi nemohl vykonávat. Spolu s tehdejší synodním seniorem dr. Křenkem byli německými okupanty zbaveni funkcí. Práce synodního kurátora se opět ujmul po osvobození naší republiky a vykonával ji až do své smrti v roce 1950. V šestačtyřicátém roce vypracoval „Memorandum synodní rady ČCE“ k organizaci evangelických církví v Českých zemích, obsahující souhrn naléhavých otázek k řešení církve po 2. světové válce.

Nezůstával jen v sídle synodní rady v Praze, nýbrž navštěvoval sbory. Také jeho publikační činnost v církevním tisku byla rozsáhlá. I při své práci a vědeckých

aktivitách nezanedbával jak službu ve vedení církve, tak presbyterskou službu v klimentském sboru v Praze. Žel, nesplnil se mu sen, aby došlo v poválečném období k širšímu spojení evangelických církví v Československu.

Boháč jako statistik vždy zdůrazňoval její nezávislost. Neuspokojovala ho suchá řeč čísel. Je považován za zakladatele československé demografie. Vypracoval několik podkladů o hospodářských a populačních poměrech obyvatelstva. Organizoval ve Statistickém úřadě statistiku o obyvatelstvu a zejména stál u příprav, zpracování a vyhodnocování meziválečných sčítání lidu. Dodnes jsou výsledky jeho statistické práce odbornou veřejností velmi oceňovány. Je autorem více jak 200 vědeckých prací a popularizačních studií. V roce 1934 byl jmenován viceprezidentem Statistického úřadu. Spoluzaložil Československou statistickou společnost a stal se členem Mezinárodního statistického institutu.

Dr. Boháč nebyl politikem, ač jim mohl být. Několikrát se mu tato možnost nabízela. Vždy odmítl. To nebyla jeho cesta. Byl muž nadmíru statečný. Nekompromisní a nebojácný postoj v období Mnichova projevil v úsilí zastavit stupňující se požadavky z německé strany o korektury protektorátních hranic. Nelze také nezpomenout na jeho ostrý střet o výsledky sčítání lidu v r. 1921 s filozofem Emanuele Rádlem. Nebojácnost jeho stanovisek lze též dokumentovat na článku pro časopis Naše doba, redigovaný TGM a Edvardem Benešem. V tomto článku se pokusil o formulaci národnostního programu. V roce 1941 byl požádán ústředím domácího odboje o návrh řešení národnostní otázky v republice pro naši vládu v zahraničí. Řešení viděl v bezodkladném odsunu Němců. Na tomto stanovisku setrval i po osvobození v roce 1945. V protektorátním období byl jako vysoký státní úředník vystaven značné pozornosti. V roce 1944 u něj Gestapo vykonalo prohlídku a výsledkem bylo, že musel do 24 hodin opustit Prahu a zřít se činnosti v církvi, což bylo pro něj velmi bolestné. Při výslechu po něm požadovali, aby vstoupil do „Ligy proti bolševismu“ a aby o tom přesvědčil také tehdejšího synodního seniora Křenka. Oba tak neučinili a i dr. Křenek musel opustit Prahu. Je znám Křenkův výrok: „Ztratil jsem úřad, ale ne duši“.

Boháčův odkaz je opravdu nezměrný. Byl integrální osobností. Snoubila se v něm nesmlouvavá odhodlanost, podložená vědeckou erudiicí a nesmírnou pilí houževnatě jít za pravdou a na druhé straně postojem bohabojného evangelíka, milující svou církev. Záleželo mu na tom, aby církev měla věrné kazatele a presbytery a aby byla známa ve veřejnosti svou opravdovostí. Tehdejší profesor teologické fakulty dr. F. Bednář o něm řekl, že je pilným dělníkem a starostlivým pracovníkem církve Páně a celé veřejnosti. Největší nebezpečí pro veřejný život

spatřoval v nedostatku mravní odpovědnosti. A jako člověk s takovým charakterovým kreditem si dovolil tehdejší politikům vmést do tváře ostrou kritiku korupce s tvrzením, že každý slušný člověk se musí stydět, když vidí, jak onen ministr na teplé místo umisťuje svého příbuzného a svého známého. Co by asi říkal dnes?

Pavel Prosek

Kázání D. Sinclaira v našem sboru 3. 6. 2018

Deuteronomium 10. 17-19

Vždyť Hospodin, váš Bůh, je Bůh bohů a Pán pánů, Bůh veliký, všemocný a vzbuzující bázeň, který nebere ohled na osobu a nepřijímá úplatek, ale zjednává právo sirotku a vdově, miluje hosta a dává mu chléb a šat. Milujte tedy hosta, neboť jste byli hosty v egyptské zemi.

Kěž se ti líbí řeč mých úst i to, o čem rozjímáme v srdci, Hospodine, má skálo, vykupiteli můj!

Na úvod bych chtěl poděkovat panu faráři Rumlovi za to, že mě pozval, abych dnešního rána promluvil. A cítím to jako skutečnou čest, výsadu a zvláštní pozornost, že mě požádal, abych mluvil anglicky, protože anglicky přece jen mluvím o dost lépe než česky. S Marií bychom také rádi poděkovali obyvatelům tohoto domu a členům tohoto sboru za to, jak nám stále dávají najevo, že jsme vítáni – jmenovitě Danu Molnárovi za to, jak se nás ujal i za všechnu práci, kterou pro nás udělal před

Deuteronomy 10. 17-19

The Lord your God is God of gods and Lord of lords, the great God, mighty and awesome, who is not partial and takes no bribe, who executes justice for the orphan and the widow, and who loves the strangers, providing them with food and clothing. You shall also love the stranger, for you were strangers in the land of Egypt.

May the words of my mouth and the meditations of all our hearts be acceptable in your sight, O Lord, my strength and my salvation.

I want to begin by thanking Pan Farař Ruml for inviting me to speak this morning; it is a real honour and a privilege, and a bonus that he asked me to speak in English, since my English is quite a lot better than my Czech! Mary and I also want to thank the residents of this house and the members of this congregation for the way in which we have been made to feel welcome – and particularly to thank Daniel Molnar for the care he has taken of us, and for the work he has done for us both before we

příjezdem i po něm. Jsme opravdu velmi vděční.

Celou dobu od našeho příjezdu v listopadu je o nás opravdu dobře postaráno – jak ze strany lidí zde na místě, i lidí z kanceláře v Jungmannově ulici. Byt přímo nad námi byl připravený na náš příjezd, našel se pro nás nábytek, měli jsme tam toustovač a varnou konvici (vlastně dvě varné konvice), bylo tam nádobí - hrnce i pánve, vidličky a nože, talíře a misky, sklenice i hrnky. Brzy nám ještě zařídili internetové připojení a WiFi, telefon a televizi. A od úplného začátku jsme měli zajištěné kurzy češtiny – možná to není na první pohled zjevné, ale moc nám to pomáhá. Přijetí, kterého se tu dostalo nám, je přesně takové, jak má přijetí vypadat.

V průběhu uplynulých měsíců jsme si s Marií často povídali o tom, jak máme všechno usnadněné, jaké máme štěstí. A srovnáváme svou situaci v nové zemi, s jejím těžkým jazykem, se situací mnoha lidí po celém světě, kteří přijdou na nové místo, s novým jazykem, bez vší té podpory, přátelství a pomoci, kterých se dostalo nám.

A stále znovu myslíme na ty mnohé lidi doma v Glasgow, které jsme znali, kteří tam ze strachu uprchli. A někdy na místě zjistili, že na ně

arrived and since; we are very grateful.

We have been well cared for since we arrived in November – both by the people here and by the people in Jungmannova. The flat just above here was prepared for our arrival, furniture was found, there was a toaster and a kettle (actually, two kettles), there were pots and pans, knives and forks, plates and bowls, glasses and cups. Then arrangements were made for us to have broadband and Wi-Fi, telephone and television. And arrangements were made from the beginning for us to have lessons in Czech – and it may not be obvious, but they have been a great help. Our welcome here has been everything a welcome should be.

And over the last months Mary and I have several times spoken between ourselves about how easy everything has been made for us, how fortunate we have been. And we have compared our situation, in a new country, with its difficult language, with the situation of many around the world who arrive in a new place, with a new language, with none of the support, the help and the friendship that we have enjoyed.

And we have thought again of the many people we knew back in Glasgow, people who have fled there in fear, and have sometimes found

čekají nové obavy – strach z pronásledování, strach, že je pošlou zpátky, obavy (často velmi reálné), že se s nimi bude zacházet jako s podlidmi.

Mysleli jsme na lidi, kteří přijeli z rozvalin Sýrie, lidi, jejichž domovy a životy byly rozmetány. Inteligentní, vzdělané, kvalifikované lidi – zubaře, inženýry, lidi s rodinou a přáteli, lidi, kterým nezbylo než odejít, protože jejich dosavadní životy se ocitly v troskách. Mívali i peníze, ale ty použili na to, aby se dostali pryč – takže přijeli jen s oblečením, které měli na sobě, a s tím málem, co dokázali nebo směli odnést.

Seznámili jsme se s nimi, protože sbor v Glasgow, kde jsem působil jako farář, pořádal v pátek večer Mezinárodní klub pro všechny příchozí a ve středu odpoledne Konverzační kavárnu. Mnozí z těch, kteří přicházeli na obě setkání, byli studenti (náš kostel leží uprostřed Glasgowské university), bylo tam mnoho Číňanů, hodně Američanů, další lidé pocházeli z různých koutů Evropy, Afriky i Asie.

Ale mnozí z nich byli také uprchlíci, kteří jen hledali společnost a přátelství – a možná také trochu pomoci s angličtinou. A my byli bychom opravdu šťastní, kdybychom se dokázali učit česky tak rychle, jako se oni učili anglicky.

new fears awaiting them – the fear of being followed, the fear of being sent back, the fear (often a reality) of being treated as less than human.

We have thought of people who arrived from the ruins of Syria, people whose homes and lives have been blown apart, people with intelligence and education and skills, dentists, engineers, people with families and friends, people who had no choice but to leave as their former lives disintegrated. They had money as well, but they used it to get out – so they arrived with the clothes they were wearing and the little they could carry, or were allowed to carry.

We met them because the church in Glasgow where I was the minister had an International Welcome Club on a Friday evening, and a Conversation Café on a Wednesday afternoon. Many who came to both of these were students (our church was in the middle of Glasgow University), many of them were Chinese, many American, many from various countries in Europe, Africa and Asia.

But many were also refugees looking simply for company and friendship – and perhaps some help with their English. And, if we can learn Czech at the speed and with the success that many of them learned English, we will be very happy.

S jinými lidmi jsme se zase poznali ne díky tomu, že by zapojovali do aktivit v průběhu týdne. S nimi jsme se právě setkali proto, že přicházeli do kostela v neděli. Někteří přišli proto, že jsou křesťané, a hledali si v novém prostředí nový sbor. Tak jsme poznali rodiny ze Zimbabwe, které ze země vyhnali Mugabeho zločinci. Mezi nimi i jednu rodinu, v níž z nějakého nevysvětlitelného důvodu matka a syn získali statut uprchlíka, zatímco zpočátku – a trvalo to hodně dlouho - otec s dcerou nikoliv.

Přišla mezi nás také rodina z Pákistánu, rodina, kterou z Pákistánu vyhnal Taliban. Museli se dát na útěk kvůli své křesťanské víře, uprchli s prázdnýma rukama, opustili učitelskou a novinářskou kariéru, opustili své domovy a své domácí mazlíčky. Nikomu neřekli, že odcházejí, ze strachu, aby se to nedozvěděli nesprávní lidé. A přesto po nich v ulicích Lahore někdo střílel, když odjížděli.

Někteří lidé přicházeli proto, že se doma setkali s křesťanstvím, a chtěli se dozvědět více. Takže na biblickou hodinu a na nedělní bohoslužby začala chodit jedna mladá studentka ze Šanghaje. A když ji přijeli navštívit rodiče – oba funkcionáři čínské komunistické strany – vzala je do kostela, protože, jak říkala, chtěla, aby viděli, jak se lidé navzájem

We met others not because they came to these activities during the week; rather we met them because they came to church on a Sunday. Some came because they were Christians looking for a new church in a new place. So we met families from Zimbabwe, driven out by Mugabe's thugs – including a family where, for reasons nobody could ever explain, mother and son were accepted as refugees but, at first and for a long time, father and daughter were not.

And a family from Pakistan came among us, a family who had been driven out of Pakistan by the Taliban, sent running because of their Christian faith, fleeing with nothing, abandoning careers in teaching and journalism, abandoning their houses and their pets, telling no one they were going lest the wrong people find out, but still shot at in the streets of Lahore as they were driven away.

Some came because they had encountered Christianity back home and wanted to learn more. So a young student from Shanghai came to a bible study group, and then to church on Sunday. When her parents came to visit her, both officials within the Chinese Communist Party, she brought them to church because, she said, she wanted them to see how

milují.

A před návratem do Číny požádala o křest (svým rodičům o tom řekla až dodatečně, věděla, že by s tím nesouhlasili). Nedávno se provdala a v září se spolu s manželem a svými rodinami chystají do Prahy a já povedu bohoslužbu, při které bude požehnáno jejich manželství.

A další lidé přicházeli, protože se o Ježíši Kristu doslechli od lidí v Glasgow a chtěli o něm slyšet více, dozvědět se více, porozumět mu lépe, více mu patřit. Tak přišel muž z Íránu, kterého do Glasgow poslala britská vláda, když se snažila žadatele o azyl rozmístit po celé zemi (on sám dokonce ani nevěděl, kde se to vlastně ocitnul). Jako skoro všichni v Íránu vyrostl v prostředí islámu. Ale odpor k tomu, co se ve jménu islámu děje, a jeho osobní situace ho odvedly od islámské víry.

Jeho osobní problematická situace vznikla tak, že urazil vlivnou rodinu, a ta žádala jeho smrt, ať již právní cestou, nebo – bude-li třeba – jinak. A volání po jeho smrti vycházelo z toho, jak oni chápali a praktikovali svou víru, totiž islám. A tak on sám sebe nazval ateistou, protože pro něj v tu dobu existovali jen muslimové a ateisti. Když nejsi muslim, musíš být ateista. Ale on se doslech

people love one another.

And before returning to China she asked to be baptised (she didn't tell her parents until later; she knew they would not approve). Since then she has been married and, in September, she and her husband and their families will come to Prague and I will lead a service of blessing for their marriage.

And some came because they had begun to hear of Jesus Christ from people in Glasgow, and wanted to hear more, to learn more, to understand more, to belong more. So a man came from Iran, sent to Glasgow (he didn't even know where it was) by the British government, who wanted to spread those seeking asylum around the country. Like almost everyone from Iran he had grown up within Islam. But revulsion for what was being done in the name of Islam, and his own circumstances, drove him out of the faith.

His personal circumstances were about how he had offended a powerful family who were calling for his death, either through the legal system or, if necessary, outside it. And their call for his death was supported by their understanding of, and the administration of, Islam. So he called himself an atheist, because for him at that time there were Muslims and atheists, and if you

o Ježíši, začal objevovat křesťanství, začala ho přitahovat víra, v níž odpuštění hraje tak důležitou roli – protože právě odpuštění je to, co marně hledal v Íránu i v islámu.

Tak ho přivedli ke mně, přál si být pokřtěn, toužil být přijat jako hříšník hledající nový start, nový začátek, nový život, novou víru, víru, v níž jeho přítomnost může být očištěna od skvrn minulosti. A já jsem ho pokřtil ve víru a církev Ježíše Krista a připomněl jsem, co bylo řečeno, totiž nemá-li církev co říci o odpuštění, pak nemá vůbec nic, co by řekla.

Tím vším se pro něj samozřejmě případný návrat do Íránu stal ještě nebezpečnější. Když utíkal, aby si zachránil život, který se ocitl v ohrožení kvůli urážce, již se dopustil, musel opustit úspěšné podnikání. Deset let žil téměř bez prostředků v šedé zóně britského azylového systému a svůj vlastní život na celou tu dobu jakoby odložil. A teď k tomu ještě přidal další provinění – stal se odpadlíkem, člověkem, který opustil svou víru, což se opět trestá smrtí. Patnáct členů našeho sboru se zúčastnilo jeho azylového řízení, přišlo podat svědectví o opravdovosti jeho víry,

were not one you must be the other. But he began to hear of Jesus, to explore Christianity, and to be attracted by a faith in which forgiveness had such a large part to play – because forgiveness was something he had been unable to find in Iran and within Islam.

And so he was brought to me, asking to be baptised, asking to be accepted as a sinner seeking a new start, a new beginning, a new life, in a new faith, a faith in which his present could be cleansed of the stains of his past. And I baptised him into the faith and the church of Jesus Christ, and recalled that it was said that, if the church had nothing to say about forgiveness, the church had nothing to say.

All this, of course, added to his danger if he ever went back to Iran. Having fled for his life because of the offence he had caused, leaving behind a successful business, having lived on next to nothing in the twilight zone of the British asylum system for nearly ten years, putting his life ‘on hold’ for all that time, he had now added the offence of being an ‘apostate’, one who had abandoned his faith, for which again the punishment is death. And fifteen members of the congregation went to his asylum hearing, went to testify to the genuineness of his faith, to his attendance at church and bible study,

o jeho účasti na shromážděních a biblických hodinách, o jeho ochotě při službě ve sborové kavárně a na sborové zahradě, o jeho skromnosti a jeho lidskosti.

Ale soudce, na základě toho, že onen muž kdysi sám sebe nazval ateistou, rozhodl, že všichni tito členové sboru jsou dobrosrdeční hlupáci, kteří se nechali napálit podvodníkem, který předstírá obrácení jen proto, aby získal azyl. Ačkoliv církev uznala opravdovost jeho víry, stát rozhodl, že jde o podvod. Později se jiný právník odvolal na zákon o skotské církvi z roku 1921, který říká, že ve Skotsku právo rozhodnout, zda je někdo křesťan či nikoliv, náleží výlučně skotské církvi, a stát do toho nemá právo nijak zasahovat. Zápas tedy, jak myslím, pokračuje.

Jakub píše: „Když vy věnujete svou pozornost tomu v nádherném oděvu a řeknete mu: ‚Posad’ se na tomto čestném místě,‘ kdežto chudému řeknete: ‚Ty postůj tamhle, nebo si sedni tady na zem.‘ Neděláte tím mezi sebou rozdíly a nestali se z vás soudci, kteří posuzují nesprávně?“ A Jakub nijak neteoretizuje, píše skutečným lidem na konkrétním místě, kteří, jak se doslechl, dělají přesně to, co by dělat neměli – totiž rozlišují na základě majetku, vzhledu, společenského postavení, možná dokonce národnosti či třeba

to his helpfulness in the church café and garden, to his humility, to his humanity.

But the judge decided, because he had once called himself an atheist, that all these members of the church of Jesus Christ were well-meaning fools, who had been duped by a cunning person using an insincere conversion simply to gain asylum. The church could accept the genuineness of his faith, but the state decided it was a sham. Since then, a new lawyer has pointed to the Church of Scotland Act 1921, which says that in Scotland the only judge of whether or not someone is a Christian is the Church of Scotland, and the State has no right to interfere. The struggle, I think, continues.

James writes: ‚if you take notice of one wearing the fine clothes and say, ‘Have a seat here, please’, while to one who is poor you say, ‘Stand there’, or, ‘Sit at my feet’, have you not made distinctions among yourselves, and become judges with evil thoughts?’ James is not writing in theory; he is writing to real people in real places who are, he hears, doing exactly what they should not – making distinctions based on wealth and appearance and social position, maybe even on nationality, perhaps on ethnicity. He is not pleased.

ethnicity. Nemá z nich radost.

Jakub nám připomíná, že církev není společenstvím lidí „jako jsme my“, není místem, kde by vám majetek měl zajistit zvláštní pozornost, není místem, kde by se světská kritéria měla brát v potaz. A tak, pokračuje Jakub, nedopusťte, aby síly, které působí ve světě, působily i v církvi.

My bychom se naopak měli snažit, aby síla, která působí v církvi, působila i ve světě. I kdybychom byli tak dokonalí, jak bychom si přáli, a nikdy nedělali ty rozdíly, které Jakuba tolik pobuňují, stejně žít takto pouze v církvi by nestačilo. Nemyslíme si, nemůžeme si myslet, že žijeme víru, pokud jí žijeme jen při shromáždění a jakmile vyjdeme ze dveří, na všechno zapomeneme.

Svět, ve kterém žila Jakubova církev, byl – stejně jako ten náš – rozdělený na základě moci, postavení, privilegií. Stejně jako náš byl rozežírán šířící se korupcí, zraňován hromaděním bohatství. A pokušení byla tehdy stejná jako dnes: Buď přímo dovolit, aby se cesty světa vloudily do církve, nebo se jednoduše spokojit s tím, že si řekneme, že církev přeci není taková, církev je přeci jiná - a nikdy se nepokusit okolní svět změnit.

Nedaleko místa, kde jsme dnes ráno shromáždění, jsem na jednom autě uviděl nápis. Nápis, který měl

James reminds us that the church is not a gathering of ‘people like us’; it’s not a place where wealth should give you special attention, not a place where the distinctions of the world should have any consideration. So don’t, he says, let the power at work in the world be at work in the church.

But we can try to put the power that is at work in the church, to work in the world. Even if we were the perfect people we would like to be, and never made the distinctions James finds so outrageous, simply living like that within the church would not be enough. We cannot, we do not, think that we live our faith when the church meets, but forget all that when we go out of the door.

The world in which the church of James was living was, like our world, divided by power and by position and by privilege; like ours, it was corroded by corruption’s spread, wounded by wealth’s concentration. And the temptation, then as now, was either to allow the ways of the world to seep into the church, or to be content to say that the church is not like that, the church is different, and never try to change the world outside.

Not far from where we are this morning I saw a sign on a car, one which was intended to shock, one

šokovat a který nebudu citovat celý. Stálo na něm: „uprchlíci, vítejte ... bohatí turisté ... pryč.“ Ve skutečnosti ovšem většina zemí po většinu doby říká pravý opak: „bohatí turisté vítejte, uprchlíci ...“

A církev toto prostě nemůže přejít bez povšimnutí, musí se tomu postavit. Pokud naše státy říkají, že bohatí a krásní, mocní a vlivní jsou vítáni, mají být uvedeni do popředí, mají dostat čestné místo a zvláštní pocty, zatímco chudí, utiskovaní, vyděšení, traumatizovaní, slyší, že si mají stoupnout do kouta na deset let, zatímco my si budeme lámat hlavu, jestli je jejich trauma a ohrožení skutečné, nebo je prostě pošleme zpátky a znovu je vystavíme tomu stejnému nebezpečí, traumatu a zkáze, pak se musí církev ozvat, musí říci, že to není správné, že je to nepřijatelné.

„Jestliže tedy zachováte královský zákon“, říká Jakub, „jak je napsán v Písmu: ‚Milovati budeš bližního svého jako sám sebe,‘ dobře činíte.“ A otázka, kterou dostal Ježíš „Kdo je můj bližní“, se nezměnila, a stejně tak se nezměnila ani odpověď.

A tou odpovědí, jak jsme si všichni všimli, není vydat se hledat bližního. Nýbrž jí je vyjít a stát se bližním. Je to výzva pro církev i pro jednotlivce, ale také výzva pro národy – výzva, kterou národy potřebují slyšet znovu a znovu.

I will not quote in full; it said: ‘refugees welcome here, rich tourists ... off’. And, actually, the opposite of that is what most countries say most of the time: ‘rich tourists welcome here, refugees ...’

And, for the church, that simply cannot remain unchallenged. If our countries say that the wealthy and the adorned, the powerful and the influential, are welcome, shown to the front, given a special seat and special honour, while the poor, the oppressed, the frightened, the traumatised, are told to stand in a corner for ten years while we wonder if their trauma and their danger are real, or we simply send back to the same danger, the same trauma and destruction, the church has to say that that is not right, and not acceptable.

‘You do well,’ says James, ‘if you really fulfil the royal law according to the scripture, ‘You shall love your neighbour as yourself.’ And the question asked of Jesus ‘who is my neighbour?’ has not changed; and the answer has not changed either.

And the answer, we have all noticed, is not about going and finding a neighbour; it is about going and being a neighbour. It’s a challenge to the church, and to Individuals, but also a challenge to the nations – a challenge the nations need to hear,

Začali jsme citátem z Deuteronomia, které v angličtině odkazuje na cizince, a v češtině na hosty. Ani jedno z těchto slov podle mého názoru plně nevystihuje význam použitého slova gerím. Poslouchejte, co Yona Sabar napsal v Židovském časopise.

„Gerím je termín, který vystihuje všechny moderní imigranty, cizince, neznámé příchozí, zahraniční pracovníky, žadatele o azyl. Zákony pěti knih Mojžišových tyto lidi empaticky chrání. Má se s nimi zacházet spravedlivě, mají být rovnoprávní domácím obyvatelům“.

Takovýto výklad prosazoval ve své době také Kalvín při svém působení v Ženevě, kde tehdy byla populace imigrantů stejně početná jako domácí obyvatelé. A s tímto výkladem jsme konfrontováni i my dnes, ovšem občas nás náš překlad chrání před tím, abychom v plné síle porozuměli tomu, co se nám bible snaží říci.

Takže možná potřebujeme slyšet toto:

Milujte tedy imigranty, neboť jste byli imigranty v egyptské zemi.

Ve jménu Boha Otce, i Syna, i Ducha svatého, Amen.

again and again.

We began with a quotation from Deuteronomy that in English referred to ‚strangers‘ and in Czech to ‚hosty‘. Neither of those words seems to me to convey the full meaning of the original word: ‚gerím‘. Listen to Yona Sabar, writing in *The Jewish Journal*:

‚Gerím is a term equivalent to all of our modern immigrants, foreigners, aliens, guest workers, shelter [asylum] seekers. Pentateuch laws emphatically protect them. They have to be treated with justice and as equal to native citizens.‘

It is the understanding that Calvin insisted on operating in the Geneva of his day, with its immigrant population as large as the native one. It is an understanding that confronts us still in our day, but sometimes our translations protect us from the full force of what the bible is trying to say to us.

So perhaps what we need to hear is this:

You shall also love the immigrants, for you were immigrants in the land of Egypt.

Ve jménu Boha Otce i Syna i Ducha svatého. Amen.

Fotodění podle J. Hlavsy

3. 6. 2018 David Sinclair v DS

27. 2. 2018 Jiří Černý v křesle pro hosta

10. 5. 2018 Jeličič-Therapie hudbou

20. 5. 2018 Konfirmace

Kalendář na prázdniny 2018

Bohoslužby ve sboru - neděle 9:30	24. 6.	Pavel Ruml	
	1. 7. s VP	Jana Plíšková	(P. Ruml Rakousko)
	8. 7.	Pavel Ruml	
	15. 7.	Pavel Ruml	
	22. 7.	Martin Prudký	
	29. 7.	Petr Gallus	(P. Ruml tábor děti)
	5. 8. s VP	Gerhard Reininghaus	
	12. 8.	A. Hanychová	(P. Ruml Škvorec)
	19. 8.	Pavel Ruml	
	26. 8.	Joel Ruml	(P.Ruml Roudnice, Libkovice)
	2. 9. s VP	Olga Navrátilová	
Ostatní aktivity	po prázdninách		
Naši pěvci	středa 11. 7. v 18:30 - prázdninové pozpívání		
Dovolená	sborová sestra – sborová dovolená v Alpách 30. 6.-7. 7., 11.-19. 8., 27.-31. 8. farář 16. 7.-22. 7., 20. 8.-26. 8. – zastupování bude oznámeno		

Uzávěrka příštího čísla Souterrainu je 26. 8. 2018.

Záříjové číslo vyjde 2. 9. 2018

SOUTERRAIN - sborový zpravodaj. Založen v Dejvicích v dubnu 1992.
Vychází pravidelně poslední neděli předcházejícího měsíce.

Adresa redakce:

Mgr. E. Hanychová, Radčína 12, 161 00 Praha 6 - Liboc
tel.: 222 360 437, henychova@atlas.cz

Adresa sboru:

Farní sbor ČCE v Praze - Dejvicích, Dr. Z. Wintra 15, 160 00 Praha 6
tel.: 739 373 924 (Pavel Ruml)

tel.: 739 246 347 (Marta Študentová)

<http://dejvice.evangnet.cz>, dejvice@evangnet.cz, č. ú. 2400319773/2010